

Posudek

Autor se ve své diplomové práci zabývá fenoménem proměny československé justice po únoru 1948, přičemž z hlediska chronologického vymezil svoji práci prvními pěti lety komunistického režimu. Téma, které si Jakub Krátký vybral je v mnoha ohledech nesnadné. Popsat proměny justice je v mnoha ohledech přes existující stav zpracování, svým způsobem nadlidský úkol. Autor v úvodu správně poukázal na významnost tohoto tématu pro politologii prostřednictvím té skutečnosti, že: „Zachování určitého rámce právního státu a uspořádání“ dopomohlo nové ideologii při její legitimizaci vůči světu. Zároveň ovšem justice sloužila jako nástroj při upevňování a budování totalitního státu.

I z této předešlé věty je patrné jak obsáhlé je toto téma. Zákonitě tak autor musel přistoupit k jistému zevšeobecnění, selekci a zúžení zpracovávané tematiky. (V tomto případě především na vývoj a situaci v české části Československa). Jakub Krátký ve svém úvodu definoval jako cíl své práce na jedné straně analýzu zákonů a dalších zákonných nařízení provázející reformu justice v ČSR ve sledovaném období a na druhé straně popis Čepičkovy justiční reformy.

Svoji práci rozdělil do šesti základních kapitol. V první se zabývá Alexejem Čepičkou jako klíčovou postavou reprezentující a zároveň i provádějící změny v oblasti justice po únoru 1948. Druhá kapitola je věnována očistě veřejného sektoru, na kterou navazují kapitoly mapující proměnu právního řádu, soudní reformu, nové pojetí právní vědy a právního vzdělávání a reformu vedoucí k jisté eliminaci advokacie.

Otázkou zůstává na kolik se autorovi podařilo naplnit cíle, které si vytýčil v úvodu své práce. V rovině popisu prováděných reforem justice a proměny justice se to autorovi dle mého soudu podařilo. Nejzajímavější částí je z mého pohledu pasáž věnující se soudcovskému stavu a proměně advokacie (případně otázkám v rovině vzdělání a právní vědy). Cenné je mimochodem v této souvislosti i autorovo konstatování o vysokém podílu soudců, kteří zůstali ve svých funkcích i po únoru 1948. V případě analýzy je to již dle mého názoru horší. Analýza nebyla příliš dle mého soudu provedena, jakkoliv by se mohlo zdát, že se autor o to pokusil (například ve třetí kapitole). Mohu jen litovat, že Jakub Krátký nevěnoval větší pozornost dobovému tisku a obrovské šíři pramenů, které se nabízejí v případě zpracování této problematiky. V práci se tak například nevěnuje v podstatě jakékoliv pozornost tomu, jak byly reformy dobově prezentovány atd. Stylistické a jiné podobné problémy ponechávám stranou tohoto hodnocení.

Předložená práce však v zásadě splňuje dle mého názoru všechny obecné požadavky kladené na tento typ práce. Doporučuji ji proto k obhajobě, ale pro mé předešlé výhrady ji hodnotím jen jako **dobrou**.

V Praze 3. února 2014

PhDr. Michal Pehr, Ph.D.